

Eva de Wit
Een zomer in
Frankrijk

Drie vriendinnen en een Frans chateau: Vive l'amour!

EEN ZOMER IN FRANKRIJK

OVER *EEN HUIS IN FRANKRIJK* SCHREVEN BLOGGERS EN
RECENSENTEN:

‘Ik ben verliefd geworden op dit boek.’ – *SerendipityBooks.nl*

‘Staat garant voor zonnig leesplezier.’ – *Hebban.nl*

‘Met deze debuutroman raakt Eva de Wit precies de juiste snaar!’ – *Chicklit.nl*

‘Ik heb echt gesmuld van de belevenissen van de vier vriendinnen.’
– *Biebmietje.nl*

‘Een heerlijk boek om even je eigen sores te vergeten.’ – *TrotseMoeders.nl*

‘Geweldig boek met een fantastisch realistische sfeer en goede twists.’
– *TeaTimeBooks.nl*

‘Een vrolijke maar ook ontroerende roman, en het stukje romantiek maakt het geheel compleet.’ – *PassievoorBoeken.com*

‘Dynamisch verhaal waarin de karakters diepte krijgen.’ – *Luxelei.nl*

‘Aanrader voor lezers die houden van een romantische inslag zonder dat het ervan afdruipt.’ – *De Perfecte Buren leesclub*

Eva de Wit

Een zomer in Frankrijk

Uitgeverij Zomer & Keuning

Eerder verscheen van Eva de Wit bij uitgeverij Zomer & Keuning:

Een huis in Frankrijk

Tweede druk, juni 2016

Eerste druk, juni 2016

ISBN 9789401907033

ISBN e-book 9789401907040

NUR 340

© 2016 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

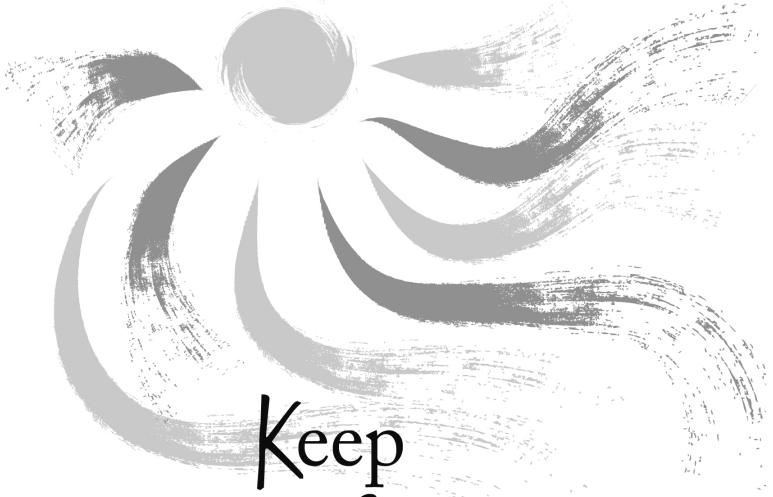
Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio

Omslagbeeld istockphoto.com / Wim Wyloeck, shutterstock.com /

aboikis en Sandra Cunningham

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Keep
your face
to the sunshine[☀]
and you won't see
a shadow

Helen Keller

Proloog

‘*Vous êtes fou!* Ik ga ervandoor en ik kom niet meer terug!’

Even staat Luc stil, zijn hand op de deurknop. Geïrriteerd schudt hij zijn hoofd. Het is weer zover: ruzie achter de gesloten deuren van de privévertrekken van het chateau. Hopelijk zijn er geen gasten in de receptieruimte die mee kunnen luisteren.

Hoe vaak heeft hij die beschuldigingen aan Claudes adres de afgelopen dagen niet gehoord uit de mond van Thérèse, de zus en rechterhand van de eigenaar.

Nu is het binnen stil geworden. Luc bergt de emmer en mop op in de kast en loopt weer naar buiten. Het is nog rustig op het terrein, maar het is dan ook pas half april. Hier en daar een caravan, eenzaam op het kampeerveldje, en een enkele gîte is verhuurd. Oudere mensen en wat gezinnen met kleine kinderen, verder is alles nog leeg. Dat maakt zijn taak, de toiletgebouwen schoonmaken, lekker eenvoudig.

‘Luc!’

Hij draait zich om.

Daar staat Thérèse, in haar ene hand een reistas en achter haar een grote koffer.

Luc loopt langzaam naar haar toe. ‘Thérèse, wat ga je doen?’

‘Ik ga weg. *Au revoir!*’ Meer zegt ze niet; ze draait zich om en loopt naar haar auto.

‘Je gaat weg? Maar...’

Thérèse heeft haar bagage al achter in de auto gezet. Ze stapt in en rijdt over de binnenplaats zonder nog een keer om te kij-

ken. Luc kijkt haar na. De auto draait de toegangsweg van het kasteel op en verdwijnt dan uit het zicht.

Langzaam loopt hij naar binnen. Op een stoel aan de lange eettafel zit Claude, twee ellebogen op tafel, hoofd in de handen. Naast zijn rechterelleboog staat een glas cognac. Hij kijkt even op als Luc binnenkomt. Met een waterige blik in zijn ogen kijkt hij Luc aan en hij mompelt: '*Nous avons un problème, mon garçon*, een groot probleem!'

‘Anne, ik wil om elf uur een gesprek met je hebben. Kom je dan naar mijn kamer?’

Anne kijkt op van haar computerscherm. ‘Ja, prima,’ zegt ze. Maar als haar leidinggevende José weer vertrokken is, kan ze onmogelijk haar aandacht bij het werk houden. Wat krijgt ze straks te horen? Verlenging van haar contract, of juist de mededeling dat het over is?

‘Spannend?’ vraagt Saskia, die aan het bureau tegenover haar zit.

‘Ja. Wat denk jij?’

Saskia haalt haar schouders op. ‘Geen idee. Er is best veel werk, dus ik zou zeggen dat ze je nodig hebben, maar ja, je weet natuurlijk nooit...’ Dan draait ze zich weer naar haar scherm en werkt verder.

Anne kijkt mismoedig naar haar eigen scherm. Ze heeft een voor gevoel dat ze eruit vliegt. Niet dat iets daarop wijst, maar zo gaat het altijd in haar leven: net als ze denkt dat het goed zit, blijkt het al de hele tijd fout te zitten.

Kom, ze moet deze baan niet vergelijken met haar vorige. En ze moet al helemaal geen banen vergelijken met Willem, haar ex-man. Hij was een loser, dat heeft iedereen tegen haar gezegd. Als meer dan twintig mensen het zeggen, moet het wel waar zijn, toch? Dat moet wel.

‘Nog een bakje koffie? Sas, Anne?’ Mira schuift haar stoel naar achteren en staat op. ‘Cappuccino of zwart?’

‘Doe mij maar chocolademelk,’ zegt Saskia, ‘daar is het echt

weer voor. Jakkas, het lijkt wel herfst in plaats van april!

‘En jij, koffie of ook choco?’

Anne schudt haar hoofd. ‘Ik even niet.’ Eerst maar eens dat gesprek met José. Als ze door een wonder toch mag blijven, dan lust ze wel weer koffie. En een broodje kroket. Ja, dan zal ze Saskia en Mira trakteren op een lunch. Maar zover is het nog niet.

Het laatste kwartier tot het gesprek gaat tergend langzaam voorbij. Mira ziet blijkbaar aan haar dat ze op hete kolen zit en probeert haar moed in te praten. ‘Ik heb vorige maand toch een contractverlenging gekregen? Komt voor jou ook vast goed!’

‘Hmm, ja,’ zegt Anne. ‘Eerst wil ik het van José horen, dan pas voel ik me opgelucht.’

Er komt niks meer uit haar handen tot het eindelijk elf uur wordt. Om één minuut voor elf staat ze op en zegt: ‘Nou, dan ga ik maar. Wens me geluk, jongens.’

De deur van José’s kamer staat open. ‘Kom binnen en doe de deur achter je dicht, als je wilt,’ zegt José. Ze staat op en strijkt met haar handen over haar rok. ‘Ga zitten. Zal ik koffie halen?’

José lijkt wel nerveus. Dat kan geen goed teken zijn.

‘Nee, dank je,’ zegt Anne. ‘Ik heb eigenlijk al te veel koffie op vanochtend.’

‘Daar is het ook wel weer voor,’ zegt José, terwijl ze tegenover Anne gaat zitten.

‘Tja,’ reageert Anne, en ze denkt: kom nou maar met de verlossende woorden!

Dan schraapt José haar keel. ‘Het spijt me, Anne,’ begint ze. Ja. Dit is het dus. Ze wist het al, nu wordt het bevestigd. Zonder te luisteren weet ze wat José zegt. Anne is niet goed genoeg. Ze heeft een professioneel uiterlijk en ze doet wat er van haar gevraagd wordt, maar ze toont te weinig initiatief. Het is precies hetzelfde als altijd. Hoezo mag ze deze baan niet vergelijken met haar vorige? En hoezo zou ze haar bazen niet mogen vergelijken met Willem? Als ze toch allemaal hetzelfde zeggen, wat is het verschil dan?

‘Ik vind het heel jammer,’ zegt José op het moment dat Anne

weer luistert, ‘maar helaas kunnen we je contract niet verlengen.’

Na tien minuten loopt ze terug naar haar afdeling, met loodzware benen.

‘En?’ vraagt Mira, en ook Saskia kijkt haar verwachtingsvol aan.

Ze schudt haar hoofd. ‘Per 1 juni is het afgelopen.’

De rest van de dag werkt ze op de volautomatische piloot. Ze kan haar gedachten er moeilijk bij houden. Want wat nu? Vijfendertig is ze en nog steeds heeft ze geen vaste baan. Ze had zo gehoopt hier haar vaste aanstelling te krijgen en eindelijk eens iets te kunnen kopen. Natuurlijk, ze heeft alle vrijheid. En een mooie vrouw als zij kan toch moeiteloos een nieuwe vent vinden? Ze kan de opbeurende opmerkingen wel dromen. Alleen koopt ze daar niks voor. Straks zelfs letterlijk niet meer, want als haar baan wegvalt, heeft ze ook geen inkomen meer.

Het is niet eerlijk. Ze was er jong bij, ze had haar zaakjes op orde. Met haar secretaressediploma op zak werkte ze een paar jaar via uitzendbureaus, totdat ze in een van haar banen de klassieke baas-secretaresseromance beleefde. Het verschil was dat Willem geen gebonden man was en dat hun relatie dus echt een kans van slagen had. Sterker nog: ze trouwden met elkaar en Anne stopte met werken om huisvrouw te worden. Een halfjaar nadat ze was gestopt met de pil in de hoop een kindje te krijgen als bekroning van hun relatie, en een beetje als invulling van haar dagen, kwam Willem met het nieuws dat hij een ander had. Zijn nieuwe secretaresse. Die misschien niet mooier was dan Anne, maar wel een stuk spannender en sprankelender. De écht klassieke baas-secretaresseromance, dus.

Dat is nu vijf jaar geleden. Vijf jaar alweer! De tijd is omgevlogen, en er is helemaal niks gebeurd. Geen centimeter verder is ze gekomen. Nog steeds een sneue gescheiden vrouw. En hoe langer ze dat blijft, hoe groter de kans dat ze het ook voor altijd blijft. Dát is de realiteit.

Als ze om halfzes haar appartement binnenstapt, gaat ze zomaar wat op de bank zitten. Ze zet de tv aan. Er is niks op, alleen Dr. Phil, wiens adviezen ze kan missen als kiespijn. Eigenlijk heeft ze ook helemaal geen zin om hier te zijn.

Ze kijkt naar buiten. Het is nu even droog, maar echt fijn weer om naar buiten te gaan is het niet. Toch verlangt ze ernaar een stuk te lopen, maakt niet uit waarheen, gewoon weg.

Anne trekt haar schoenen weer aan, pakt voor de zekerheid een paraplu en stapt de voordeur uit. Op de stoep voor het appartementengebouw besluit ze rechtsaf te slaan, richting het centrum. Daar is altijd wel wat te doen.

Als ze halverwege is, komt de regen weer met bakken uit de lucht. Natuurlijk net tussen twee tramhaltes in. Nou ja, doorlopen maar. Nat is ze toch al, ellendig voelt ze zich ook al, dus wat maakt het uit.

Eenmaal in het centrum aangekomen heeft ze spijt van haar wandeling. Zo drijfnaat en druipend kan ze toch niet in een cafeetje gaan zitten?

Ze staat juist weifelend voor de deur van een hip eetcafé als de deur van binnenuit opengaat. Anne doet een stapje opzij en kijkt even naar het gezicht van de vrouw die naar buiten komt en een paraplu openklapt.

‘Hé!’ zeggen ze dan allebei precies tegelijk, en ze schieten in de lach.

‘Anne, wat leuk! Hoe gaat het?’ vraagt Jet.

‘Ja, goed. Behalve nu. Beetje nat, hè?’ probeert ze zo luchtig mogelijk te reageren. ‘Maar hoe is het met jou dan? Nog steeds zo lekker bezig met je werk?’

‘O, jawel hoor. Heb je zin om wat te drinken en bij te kletsen? Hier? Of ga met me mee, ik woon hier vlakbij.’

‘Ik vind het allebei prima, als het er maar warm is en ik mijn natte jas kan uittrekken.’

‘Kom mee dan,’ zegt Jet. ‘Hier het dwarsstraatje door en via de Koninginnegracht, daarachter woon ik. Jeetje, wat leuk, Anne, om jou weer eens te zien!’

Tien minuten later zit Anne, haar benen opgetrokken onder zich, op de gebloemde tweezitsbank in de gezellige kleine woonkamer van de bovenwoning van Jet. Ze heeft een handdoek als tulband om haar hoofd geknoopt en draagt een warme joggingbroek van Jet.

‘Rood wijntje?’ vraagt Jet terwijl ze glazen uit de kast pakt. ‘Of liever thee?’

‘Eigenlijk heb ik behoefte aan een stevige borrel,’ zegt Anne.

‘Eh... ik geloof niet dat ik dat heb.’

‘Nee, gekheid, een glaasje wijn is prima.’ Ze zucht en gaat verder: ‘Ik ben vandaag ontslagen. Mijn contract wordt niet verlengd. Dus ik ben terug bij af.’

‘O, joh!’ Jet zet de glazen neer en gaat zitten op een puntje van de stoel tegenover Anne. ‘Dat meen je niet! Wat beroerd, zeg. Je had het juist zo naar je zin, toch? Wanneer spraken we elkaar voor het laatst, toen zat je daar net? Hoe kan dat nou?’

Anne haalt haar schouders op. ‘Ik was niet meer nodig.’

‘Dat vind ik echt heel vervelend om te horen. En nu? Hoe lang kun je nog blijven?’

‘Tot eind volgende maand. Ik heb ook nog twee weken vakantie, die ga ik maar opnemen, dus half mei ben ik weg.’

Jet kijkt haar meelevend aan. ‘Ik vind het echt rot voor je. Begint dat zoeken en solliciteren weer helemaal opnieuw.’

‘Ja.’ Anne zucht even. ‘Ik heb er echt geen zin in. Solliciteren is geen hobby van me en zal dat ook wel nooit worden, ben ik bang. Eindeloos brieven schrijven, soms uitgenodigd worden en dan weer een brief ontvangen dat de keus helaas niet op mij is gevallen... En zo kom ik ook nooit weg uit dat flatje van de woningstichting. Afijn, ik ga jou niet vermoeien met mijn gezeur, daar heb je niks aan. Jij hebt hier een heel leuk plekje!’ Ze kijkt met enige jaloezie de kamer rond. ‘Terecht ook, je hebt er hard voor gewerkt.’

‘Ook dit lijkt mooier dan het is,’ zegt Jet.

‘Hoezo?’

‘Och.’ Jet haalt haar schouders op. ‘Geen enkel leven is per-

fect. Behalve dat in Frankrijk,' zegt ze lachend.

'Zou je denken? Misschien moet ik daar dan eens naartoe,' gaat Anne grappend verder.

'Dat kan,' zegt Jet meteen. 'Als je wilt tenminste. Ik ga van de zomer een paar maanden naar Frankrijk, dus als je mee wilt...' Ze lacht. 'Sorry. Wat bezielt me? Jij moet natuurlijk op zoek naar een nieuwe baan, je hebt hier in Nederland van alles te doen. Het was waanzin. Sorry.'

'Wat ga je in Frankrijk doen dan?'

'Zie het als een soort sabbatical. Even mijn hoofd verzetten. Weet je nog dat chateau waar ik een halfjaar stage heb gelopen, lang geleden? Daar ga ik nu weer naartoe. Een klein stukje buiten Ruoms, prachtig kasteel, ze verhuren er gîtes en er is een kleine camping bij. Leuk bedrijfje. In dat chateau zijn allerlei voorzieningen: restaurant, crêperie, dat soort dingen. Er ligt een meer bij om te vissen en er is een schitterend natuurswembad. Ik ga daar een paar maanden werken, maar ik ga vooral een tijdje heerlijk genieten van het leven. Daar ben ik nou zó aan toe.'

'O ja, nu je het zegt.' Anne knikt. 'We werkten toen nog maar kort in dat eetcafé. Ik weet nog dat ik hartstikke jaloers was dat jij naar het zonnige zuiden ging, terwijl ik en de andere weekendhulpen door moesten ploeteren.' Ze schiet in de lach bij de herinnering. 'We kenden elkaar toen nog maar kort, maar ik herinner me dat ik toen al vond dat jij je zaakjes goed voor elkaar had. En nu dus weer.'

Jet is intussen opgestaan en schenkt de glazen nog eens vol.

'Rustig aan,' zegt Anne, 'morgen moet ik weer fit op kantoor zitten. Hoewel... wat maakt het nog uit.' Ze neemt een flinke slok wijn en vraagt: 'Wanneer ga je weg?'

'Eind mei. Dus dat komt perfect uit, als je mee wilt.'

'Hoe kan dat nou?' Anne schudt langzaam haar hoofd. 'Ik heb daar toch geen werk, wat moet ik daar doen?'

'Gewoon, lekker een poosje vakantie vieren. We rijden er samen naartoe. Met een beetje geluk heeft Claude ook nog een

baantje voor jou. Er is op zo'n chateau altijd iets te doen. En zo niet, dan niet, toch? Dan ben je een paar maanden in Frankrijk. Ik heb weleens slechtere ideeën gehad.'

Anne is toch huiverig. 'Wie zegt dat die Claude werk voor mij heeft? Kun je hem niet eerst vragen of hij me wel wil hebben? Ik kan niet zomaar meegaan, straks zit hij daar helemaal niet op te wachten.'

'Meid, van moeilijk doen is nooit iets makkelijk geworden. Neem een tentje en een slaapzak mee, dan heb je altijd een slaapplek. Eten kun je zo duur maken als je zelf wilt. Desnoods zeg je dat appartement van je tijdelijk op en breng je je spullen naar een mini-opslag. Alles kan.'

'Ik weet het niet, hoor... Stuur eerst maar eens een mailtje die kant op. Waar is het precies, Ruoms zei je toch? Waar ligt dat?'

'In de Ardèche. Het chateau ligt nogal afgelegen, helemaal in de middle of nowhere, maar het is er fantastisch. Mooie omgeving en bijna altijd mooi weer. Toe, belooft me dat je erover nadenkt.'

'Vraag jij eerst maar of er werk voor me is. Anders doe ik het zeker niet.' Ze kan het zich niet veroorloven om drie maanden te lanterfanten terwijl er zo veel is waar ze aan moet werken. Als ze daar een baan heeft, ook al is het tijdelijk, kan ze het tenminste nog voor zichzelf verantwoorden.

'Ga ik morgen meteen doen,' zegt Jet.

'Goed. Als ze daar werk voor me hebben, ga ik mee. Dat belooft ik.'

De rest van de avond hebben ze het over niets anders meer. Jet zoekt foto's op van haar stage bij het chateau en vertelt allerlei verhalen uit die tijd. Anne begint steeds meer zin te krijgen om mee te gaan.

'Laat het me weten als je bericht hebt, oké?' zegt ze bij het afscheid.

'Doe ik.'

Het is weer gaan regenen. In plaats van helemaal terug te

lopen, neemt Anne de tram naar huis. Als ze uitstapt, ziet ze haar flatgebouw alweer in de verte. Ze sluit haar ogen en waant zich in de Ardèche. De aanhoudende regen is een zomerse bui en de grijze bakstenen van de flat zijn de rode bakstenen van een chateau. Frankrijk. Geen gek idee.

‘Ik zag op internet een vacature voor drie maanden seizoenondersteuning van een boswachter. Misschien is dat iets voor me, als deze job zometeen afgelopen is. Lijkt me wel wat. Lekker in de buitenlucht, zo kom je nog eens ergens. Wat denk jij?’

Jeroen staat met zijn handen in zijn zakken voor het raam. Nu draait hij zich om en loopt naar Kiki toe, die op de rand van de tafel zit. ‘Ik denk dat jij eens serieus moet nadenken over je leven,’ zegt hij. ‘Je bent halverwege de dertig, Kiki. Het is echt niet raar om dan enigszins op een rijtje te hebben wat je wilt. Om je leven op de rit te hebben.’

Alsof zij dat niet weet. Ze zou het ook echt wel graag willen. Voor mensen zoals Jeroen lijkt het allemaal zo makkelijk. Die weten op de middelbare school precies wat ze voor opleiding willen doen en als ze daarmee klaar zijn, gaan ze werken in het vakgebied waarvoor ze zijn opgeleid, en daar zijn ze volmaakt gelukkig mee. Maar Kiki is aan wel vijf opleidingen begonnen – met steeds iets minder goede moed, dat moet ze toegeven – en heeft talloze baantjes gehad, zonder ooit dat gevoel te hebben gekend dat ze op de plek was waar ze zijn moest.

‘Ik zou wel willen, Jeroen, geloof me,’ zegt ze.

Hij kijkt haar aan, schudt zijn hoofd en gaat zacht verder: ‘En je moet niet alleen nadenken over je eigen leven, maar ook over onze toekomst. Ik wil graag kinderen, Kiek, daar hebben we het al vaker over gehad. Dat hoeft niet binnen een jaar, maar jij blijft de beslissing maar uitstellen. Steeds zeg je: later, dat komt wel. Maar ik ben negenendertig, jij zesendertig...’

‘Daar hoef je me niet steeds aan te herinneren, en zo oud is zesendertig nu ook weer niet.’

‘Nee, maar als we een gezin willen stichten, is het wel een leeftijd waarop je daar serieus over na moet denken. Niet iedereen is onmiddellijk zwanger, dat weet jij ook. Kijk maar naar mijn zus...’

‘Ik ben Marianne niet!’

Jeroen zucht en vraagt, zachter nu: ‘Kiki, wil je eigenlijk wel kinderen?’

Ze geeft niet meteen antwoord. Ze doet een stap bij hem vandaan en zegt, zonder hem aan te kijken: ‘Ik weet het niet. Ik bedoel, het is een grote verantwoordelijkheid, en je bent zo gebonden met een baby... We hebben het samen toch ook leuk?’

De woorden lijken tussen hen in te blijven hangen. Kiki probeert van zijn gezicht af te lezen hoe hij erover denkt, maar ze is nooit echt goed geweest in gezichten lezen.

Eindelijk zegt hij weer iets. ‘Ja, we hebben het leuk, daar heb je gelijk in. Maar ik wil meer dan dat. Er is meer in het leven dan uitgaan, werken, vakanties... Er zit zo veel onrust in jou, Kiki. Wat is dat toch?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Gewoon, zo ben ik.’

‘En toch wil ik graag dat je nadenkt over wat ik net zei.’

‘Dat doe ik ook,’ zegt Kiki. ‘Ik denk er bijna dagelijks over na. Het probleem is dat al dat denken nooit leidt tot een antwoord. Ik vraag me echt af hoe jij dat doet. Hoe weet je zo zeker wat je wilt in het leven?’

Nu is het Jeroen die even met stomheid geslagen is. ‘Ik denk daar niet eens zo specifiek over na,’ zegt hij dan. ‘Gek eigenlijk, want ik vraag jou wel om erover na te denken, maar voor mij is het meer een gevoelskwestie. Ik twijfel geen moment of ik kinderen wil en ik twijfel ook geen moment met wie ik ze wil.’

Oké. Naar je gevoel luisteren klinkt niet onlogisch. Het probleem waar Kiki telkens tegenaan loopt is misschien wel precies dat: als ze naar haar gevoel luistert, leeft ze met de dag en denkt

ze niet na over de toekomst. De toekomst is voor haar net zoiets als het hiernamaals: ze gelooft er wel in, maar ze kan zich er geen enkele voorstelling van maken. Waarom zou ze ook? Ze kan gerust allerlei scenario's bedenken en plannen maken, maar uiteindelijk komt daar toch grotendeels niks van terecht.

Haar ouders hadden ook plannen. Haar vader had een goede baan die hij tot aan zijn pensioen wilde volhouden, haar moeder zag een toekomst voor zich als huisvrouw en vooral moeder van twee dochters. Maar haar vader heeft zijn pensioen nooit gehaald en haar moeder heeft maar een paar jaar van haar gezin kunnen genieten. Toen botsten ze frontaal op een spookrijder en waren beiden op slag dood. Dus hoezo plannen? Het heeft geen enkele zin.

'Je hebt die oude eend mooi opgeknapt,' zegt ze met een knikje naar buiten. 'Als het wat beter weer wordt, kunnen we er misschien een weekendje mee weggaan? Naar de Ardennen of Frankrijk? Als we allebei de maandag vrij nemen, maken we er een lang weekend van...'

Ze kijkt om als de woonkamerdeur met een klap dichtvalt.

Kiki wacht vijf minuten waarin ze heen en weer schiet tussen verontwaardiging en medelijden. Dan gaat ze naar hem op zoek. Ze vindt Jeroen in de schuur achter het huis, hij is de voorband van zijn racefiets aan het oppompen.

'Ga je fietsen?' vraagt ze.

Hij knikt.

Ze loopt naar hem toe en slaat haar armen om hem heen. Even blijft hij rechtop staan, de pomp nog in zijn hand.

Zachtjes bijt ze in zijn oorlel. 'Ik hou van je,' fluistert ze.

Maar hij reageert niet zoals ze verwacht. Jeroen duwt haar van zich af en zegt: 'Ik hou ook van jou, maar ik meende wat ik net zei. Ik wil dat je eindelijk eens serieus wordt, dat je eerlijk tegen me bent en niet om dingen heen blijft draaien.'

Ze doet een stapje naar achteren. 'En wat als mijn eerlijke antwoord niet is wat jij wilt horen?'

'Dat zou ik jammer vinden, maar ik zou blij zijn met je eer-

lijkheid. Ik wil gewoon dat je duidelijk bent en een beslissing neemt. De onzekerheid is... Ik weet het niet, Kiki. Ik wil gewoon...' Hij stopt met praten.

'Je wilt dat ik bezadigd word. Een degelijke parttimebaan, kinderen, een bakfiets en een labrador.'

'Dat zeg ik niet.' Hij buigt zich weer over zijn fiets. 'We hebben deze discussie al vaker gehad, maar nog steeds weet ik niet wat jij echt wilt.'

'Jou!' zegt ze. 'Meer niet. Maar jij hebt niet genoeg aan mij alleen, dát is in elk geval duidelijk in deze hele discussie.'

Zonder zijn reactie af te wachten loopt ze terug het huis in. Even later ziet ze hem op de fiets het tuinpad af gaan. Ze blijft nog een poosje stil op de bank zitten, dan staat ze op en loopt langzaam naar boven.

In de slaapkamer gaat ze op bed zitten.

Als Jeroen wil dat ze nadenkt, kan ze dat heus wel. Ze heeft hersens genoeg om dat te doen. Maar in deze omgeving lukt haar dat niet. Ze heeft rust en ruimte nodig, daar heeft ze nu behoefte aan. Een tijdje weg uit Nederland misschien.

Vastbesloten begint ze kleding uit de kasten te halen. Ze legt alles in nette stapeltjes op het bed. Daarna loopt ze de trap op naar de zolder, om even later de slaapkamer weer binnen te gaan met twee grote koffers. Opeens gehaast stopt ze de stapels kleding daarin. In de badkamer vult ze haar toilettas met toilettartikelen en make-upspulletjes.

Als de koffers dicht zijn en de trap af gesjouwd, zoekt ze beneden nog wat spullen bij elkaar. Een stapel tijdschriften, haar laptop, een sjaaltje, een foto van haar ouders, twee paar schoenen.

En nu?

Het besef dringt door dat ze weer erg impulsief heeft gehandeld. Want waar wil ze naartoe? Ze kan naar een hotel gaan, maar dat is geen plan. Bovendien: hoe krijgt ze al die spullen mee? Achter op de fiets is geen doen. Even overweegt ze haar koffers weer naar boven te sjouwen en uit te pakken.

Maar dat is niet wat ze wil, voelt ze. Zie je, ook zij kan het, naar haar gevoel luisteren.

Ze zoekt in haar telefoon naar het nummer van de taxicentrale en bestelt een taxi voor zo snel mogelijk. Een kwartier later stopt er een voor de deur. Haar koffers staan al in de gang, de chauffeur legt ze in de kofferbak. 'Waar gaat de reis naartoe?' vraagt hij.

'Zet me maar af bij het station,' zegt ze. Dan ziet ze daar wel verder. Ze zal op gevoel kiezen wat haar bestemming wordt.

Onderweg stuurt ze een berichtje naar Jeroen: *Lieve Jeroen, ik ben een paar dagen weg om na te denken. Wil jij zolang voor Koos zorgen? xx Kiki.*

Eenmaal op het station zet ze wat geld op haar ov-chipkaart en checkt in, voordat ze met haar koffers in de lift stapt en naar het perron gaat. In dit provinciestedje kun je met de trein twee kanten op: de ene of de andere. De ene is niks noemenswaardigs, de andere leidt naar de stad waar ze als jobhoppende soort-van-student een paar, achteraf gezien toch best wel gelukkige, jaren heeft doorgebracht. Haar keuze is snel gemaakt. Kiki wacht tien minuten tot de trein binnenrolt en laat zich dan naar een stukje van haar oude leven rijden. Ze zal toch maar een hotel opzoeken, een andere keuze heeft ze niet, en in dat hotel zal ze daadwerkelijk gaan nadenken over het leven. Ze voelt zich nu al bijna een filosoof. Bijna.

Of misschien toch niet helemaal.

Starend naar de hotel-tv, die ze heeft aangezet omdat het anders zo stil was, probeert Kiki de balans van haar leven op te maken. Ze wordt er niet vrolijk van. Behalve dat ze over twee weken geen werk meer heeft, staat haar relatie ineens op losse schroeven tenzij ze besluit dat ze morgen met de pil stopt en met Jeroen een gezinnetje sticht. Alleen weet zij niet of ze daar gelukkig mee zal zijn.

Uiteindelijk gaat ze eerst maar slapen. Ze is nu te moe om na te denken. Morgen fris weer op en dan zal ze haar vraagstukken

methodisch benaderen om voor eens en altijd een antwoord te vinden. Zodra ze dat heeft, legt ze zich erbij neer en komt ze er niet meer op terug. Ja, dat gaat ze doen.

Met de televisie nog aan valt Kiki in slaap.

Drie vriendinnen, één chateau, één zomer

Het zonnige zuiden lonkt. Weg van alle sores, genieten van het leven en verder niks. Dat lijkt Jet, Anne en Kiki wel wat. Maar het idyllische chateau waar ze komen werken (slash vakantie vieren) heeft te kampen met achterstallig onderhoud en financieel wanbeleid. Allemaal dankzij eigenaar Claude, die door omstandigheden niet meer voor zichzelf kan zorgen, laat staan voor het chateau. Samen met de rest van het personeel zetten Jet, Anne en Kiki er de schouders onder. En langzaam ontdekken ze dan toch de Franse charme waar ze naar op zoek waren.

Eva de Wit debuteerde met *Een huis in Frankrijk*, een ongekend zomersucces. Lovende recensies en enthousiaste lezersreacties stimuleerden haar om een minstens net zo leuke tweede roman te schrijven. Met nieuwe personages en een nieuw verhaal, maar uiteraard wel weer in Frankrijk. *Een zomer in Frankrijk* is een warm feelgoodbad.

Irresistible!

NUR 340

ISBN 978-9401907033

9 789401 907033

Z&K

www.zomerenkeuning.nl